

[Henry Christensen.]

Hvad angår spørgsmålet om at tage de indirekte skatter ud af pristallet, vil jeg ligesom det ærede medlem gerne henvise til betænkningen. Deri står, hvad den største sagkundskab på området har kunnet sige om det, nemlig statistisk departements dygtige folk. De har givet klart udtryk for, at man i det væsentlige kan tage også de indirekte skatter ud; og det, der kan blive tilbage, er uden praktisk betydning. Statsministeren har på et tidligere tidspunkt over for et af folketinget nedsat udvalg givet udtryk for den samme opfattelse.

Det ærede medlem hr. Aage Fogh sagde, at så skulle også gaver, spil og forskelligt andet gå ud af pristallet. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det har vi netop forleden besluttet at det skal, uanset at parterne ikke har kunnet tage stilling til organisationsaftalen. Vi har besluttet, at gaver, spil og lignende skal ud af pristallet. Det er fornuftigt. Det ærede medlem mener også, det er fornuftigt at tage skatterne ud af pristallet. Han har skrevet det i betænkningen. Nu vil han bare ikke være med til det, og det er ufornuftigt.

Den højtærede finansminister havde en enkelt saglig indvending imod mine bemærkninger. Han sagde, at det i og for sig ikke var rigtigt, når jeg hævdede, at skatterne ikke var udtryk for prisen for en vare, sådan som ellers varepriserne er det, i hvert fald gjaldt det ikke, for så vidt angik de indirekte skatter. Jeg vil her henvise til betænkningen, side 15, hvor der står — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Omsætningsskat indgår i betalingen for den beskattede vare. Køberen betaler følgelig dels et beløb for selve varen, dels et skattebeløb, der ligesom prisen er ens for alle købere af varen. Betalingen for den ubeskattede vare (forstået som prisen eksklusiv skattebeløbet) er en for alle ens modydelse i penge for samme ydelse. Det skattebeløb, der opkræves ved køb af varen, er derimod ikke en betaling for samme ydelse. Skattebeløbet tilfalder det

offentlige, og det offentlige ydelser til de forskellige skattebetalere (køberne af beskattede varer) er meget forskellige efter de forskellige personlige forhold m. v.“

Det er selvfølgelig den saglige begrundelse, som den statistiske videnskab her i landet går ind for. (*Finansministeren* [Kjeld Philip]: Også jeg!). Er det også finansministerens mening, så er det godt, så er vi også enige på det punkt. Det var det eneste lille punkt, hvor der var antydning af saglig uoverensstemmelse. Det, vi derfor kan slutte med, er, at der stadig er saglig enighed mellem de fire partier i det høje ting. Når den højtærede finansminister og den ærede ordfører for det radikale venstre, hr. Aage Fogh, alligevel ikke vil være med, er det ikke ud fra saglige grunde. De giver udtryk for, at det er af hensyn til organisationerne, uanset at organisationerne heller ikke er gået ind for det, vi har nu, og uanset at de ærede medlemmer og deres partier har været lige så ivrige som vi andre til at sige, at der må være en grænse for, i hvilket omfang organisationerne skal kunne diktere folketinget dets indstilling. Det er den grund, de ærede medlemmer anfører, men som jeg ikke synes med rimelighed kan anføres. Nu har vi snakket om det i mange år, og man har stillet os i udsigt, at når vi nu kom frem til den 1. april 1961, så ville man være med — men man vil alligevel ikke være med, man har gjort gode miner til slet spil. Men når det er tilfældet, må det være, fordi der er en anden grund, så må det være, fordi det ærede medlem hr. Holger Eriksen ikke vil være med, så må det være, fordi socialdemokratiet og måske også fordi socialistisk folkeparti ikke vil være med. Det er dér, vi møder modstand. Skal vi blive ved at lade denne modstand være den, der dikterer? Jeg spørger igen: er det rimeligt, at det, hvorom der kunne være en tilstrækkelig stor opmarch, ikke kan samle, ikke kan få tilslutning fra dem, der erklærer sig sagligt enige, er det rimeligt, at vi hver gang skal opleve, at selv om man